tento úsudek nebyl správný. Mohl tedy žal. úřad vycházeti z toho, že tato listina je bez právního významu pro řešení otázky radikované povahy živnosti hostinské.

Dále vytýká stížnost, že se žal. úřad nezabýval listinou z 22. května 1778, zapsanou ve staré pozemkové knize b.-ské, podle níž prodali manželé Jan a Anna Št. dům celovárečný »u tří korun« nazvaný s právem »vejsadní hospody« pop. č. 90 v B. Lze připustiti, že označení nemovitosti jako výsadní hospody poukazuje na spojení hostinského oprávnění s realitou. Leč listině té mohl by pro posouzení sporné otázky býti přiznán právní a rozhodující význam toliko tehdy, kdyby i pozdější zápisy v pozemkové knize učiněné do dne 22. dubna 1825 obsahovaly údaje, jež by se vztahovaly na řečené označení a z nichž by se tedy dalo souditi, že na povaze nemovitosti jako výsadní hospody nic se nezměnilo. Než všechny pozdější listiny, jichž se stížnost dovolává, až do 22. dubna 1825 jako dne rozhodného pro posouzení povahy živnosti radikované neobsahují nic, co by úřad mohl považovati za průkaz, že s domem čp. 90 v B. bylo spojeno živn. právo, a nemá tudíž dovolaná trhová smlouva z 22. května 1778 ani ve spojitosti s těmito pozdějšími listinami právního významu, jenž by byl žal. úřad měl přiměti k tomu, aby se jí v nař. rozhodnutí zvláště zabýval.

Ve svatební a zároveň trhové smlouvě z 12. července 1797, která je zapsána ve staré knize pozemkové, konstatuje se toliko, že prodávající jsou vlastníky »domu celovárečného« čp. 90 v B. Tamtéž jsou taxativně vypočteny objekty tvořící vlastní »hospodářství« prodávajících, totiž jednotlivé nemovitosti, fundus instructus a pod bodem n) mluví se o dílně mydlářské (»verštat mydlářský«), v jiné pak části smlouvy o vinopalně, kdežto o živnosti hostinské vůbec se neděje zmínka. Také ve smlouvě z 8. března 1813 mluví se o celovárečném domě pop. č. 90 a nikoli o živnosti hostinské. Těmito listinami není podán průkaz o tom, že hostinské oprávnění bylo dne 22. dubna 1825 spojeno s domem, o nějž jde, a nelze na takové spojení bezpečně souditi jen ze všeobecné poznámky, že se dům celovárečný postupuje »v těch mezích a právech, jak to vše prodávající ..... užívali a užívati mohli«, když smlouvy o jednotlivých částech nemovitostí jednají, o živnosti hostinské však vůbec se nezmiňují.

Nebylo pak třeba zabývati se další úvahou žal. úřadu, může-li odhadní protokol z 29. listopadu 1827, tedy z doby po zmíněném rozhodném dni, považován býti za náznak o reální povaze živnosti hostinské, pro jejíž provozování byl tehdy dům ten stavebně zařízen.

Č. 10.959.

Řízení správní: Podjatost znalce přibraného ke komisionelnímu řízení (o schválení živn. provozovny) musí strana pod následky prekluse namítati výslovně osvědčujíc důvody tvrzené podjatosti, pokud nejsou úřadu známy.

(Nález ze dne 20. prosince 1933 č. 21.842.)

Věc: Karel a Marie K. v U. proti zemskému úřadu v Brně (za zúč. Lubomíra G. v N. adv. Dr. Kar. Skalička z Prahy) o schválení knihtiskařské provozovny.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost. — — — —

Důvody: Okresní úřad v Uherském Brodě udělil podle předloženého projektu na základě vykonaného komisionelního řízení výměrem ze 4. června 1930 dnešní zúčastněné straně L. G. podle § 25 živn. ř. a §§ 137 a 40 mor. stav. řádu povolení ke zřízení a postavení knihtiskařské provozovny při domě čp. . . . v U. za podmínek ve výměru uvedených. — — — — — —

Odvolání, jež z výměru toho podali st-lé, zem. úřad v Brně nař. rozhodnutím nevyhověl. — — — —

O stížnosti, podané na toto rozhodnutí, uvažoval nss takto: — — —

Stížnost uplatňuje řadu námitek vadnosti řízení. Z námitek v té příčině ve stížnosti formulovaných dlužno odmítnouti jako nové, a proto podle § 5 zák. o ss nepřípustné ty námitky, jež st-lé v řízení správním, zejména v odvolání podaném k žal. úřadu z rozhodnutí první stolice nevznesli, ačkoliv tak učiniti mohli. Do kategorie těchto námitek náleží především výtka, že za znalce byl přibrán stav. rada inž. M., který má obor stavební, kdežto se zřetelem k tomu, že šlo o zjišťování hlomozu způsobeného stroji, měl býti přibrán znaloc z oboru strojnictví. Inž. M. byl přibrán jako úřední znalec podle § 61 odst. 2 vl. nař. č. 8/28 ke všem komis. jednáním, konaným dne 28. února, 19. a 26. května 1930. Proti jeho znalecké způsobilosti st-lé ani při těchto komisích ani v odvolání, kde k tomu měli příležitost, nic nenamítali a netvrdí ani, že by tak z nějakého důvodu učiniti nemohli. Podle protokolu, sepsaného o komis. šetření z 26. května 1930, vzdálili se st-lé před jeho ukončením se svým právním zástupcem, který prohlásil jen, že se proti složení komise ohražuje. V tomto zcela všeobecně znějícím prohlášení není možno shledati námitku proti vhodnosti osoby přibraného úředního znalce ani »samozřejmé odmítnutí (komise) pro předpojatost«, jak tvrdí stížnost, neboť podjatost úředního orgánu, stejně jako znalce, musí strana namítati nejen výslovně, ale odmítajíc je má také osvědčiti důvody podjatosti, pokud nejsou úřadu známy (§ 11 odst. 5 a 6 a § 62 odst. 3 cit. vl. nař.). Takové osvědčení musí se státi hned při námitce podjatosti, jak plyne z obratu »odmítajíc . . . . . «, použitého v 6. odst. § 11. Z toho, co bylo uvedeno, plyne, že st-lé podjatost členů komise a úředního znalce ani nenamítali ani důvody její neosvědčili.

Neučinili toho ani v příčině osoby znalce K. H. Co se týče tohoto znalce, uváděli st-lé v odvolání toliko, že dlel v tiskárně dnešní zúčastněné strany od rána dne 26. května 1930 ještě před příchodem komise, ačkoli měl prý přijíti ve styk s jejím majitelem teprve za její přítomnosti. Domnívali-li se st-lé, že tato jimi tvrzená a jim známá skutečnost stačí k tomu, aby jí byl osvědčen důvod podjatosti znalce K. H., měli a mohli jeho podjatost při komis. jednání dne 26. května 1930, jemuž byli přítomni, namítati a osvědčiti. To se však nestalo. Vytýkají-li nyní ve stížnosti, že jim nebyla poskytnuta možnost, aby se vyjádřili o osobě tohoto znalce, jest výtka tato zcela bezdůvodná. K vývodům pak, kterými snaží

se teprve ve stížnosti dolíčiti jeho předpojatost, jako k novým, v řízení správním neuplatněným, nelze proto vůbec přihlížeti. Z téhož důvodu není možno zabývati se věcně ani námitkou, že znalec K. H. nebyl vzat do slibu místo přísahy podle § 62 vl. nař. č. 8/28, neboť ani tato námitka nebyla uplatěna v řízení správním, kde k tomu st-lé měli také příležitost, zejména když v protokolu z 26. května 1930 bylo výslovně konstatováno, že K. H. jest přísežným soudním znalcem krajského soudu v Uher. Hradišti.

Podstatnou vadu řízení shledává stížnost také v tom, že při komis. šetření dne 26. května 1930 nebyl připuštěn k dalšímu jednání odborný poradce K., kterého si st-lé k tomuto šetření přibrali, čímž porušeno bylo oprávnění, zaručené jim v § 17 správ. ř. Následkem toho skutková podstata nebyla prý náležitě zjišťována. K tomu sluší uvésti toto:

Podle protokolu, sepsaného o řečeném komis. jednání, dostavili se k němu st-lé se svým právním zástupcem a v průvodu K. Právní zástupce zúčastněné strany namítal, že dotčený K. jako soukromý znalec st-lů jest předpojat, a že ho při jednání není třeba. K těmto námitkám nebyl K. předsedou komise k dalšímu jednání připuštěn s odůvodněním, že k vydání rozhodnutí úplně postačuje posudek přítomných úředních znalců. Z toho plyne, že K. byl odmítnut jako znalec ve smyslu § 61 odst. 2 správ. ř. Proti tomuto postupu předsedy komise mohli se st-lé — měli-li za to, že byla jim ztížena obrana podle § 17 správ. ř. — v svém odvolání, resp. protestu proti rozhodnutí první stolice brániti jen námitkou, že nenavrhovali K. za znalce, nýbrž že ho chtěli použíti jen jako odborného poradce ve smyslu § 17 spr. ř. Této námitky však st-lé ani při komis. jednání ani v odvolání, resp. protestu nevznesli. Činí-li to nyní teprve ve stížnosti, dovolávajíce se ustanovení § 17 spr. ř., jest tato námitka nová.

Proti schválení živn. provozovny, o něž žádala dnešní zúčastněná strana, bránili se v řízení správním st-lé jako sousedé námitkou, že budou ohrožováni a obtěžováni neobyčejným hlomozem knihtiskařských strojů v ní umístěných a otřesy způsobovanými při jejich chodu. Otázka, zda tyto závady skutečně nastanou či nikoli, jest otázkou skutkovou, kterou nss může přezkoumati toliko s hledisek vytčených v 2. odst. § 6 zák. o ss. — — — —

Č. 10.960.

Zaměstnanci veřejní. — Pozemková reforma: I. * »Novým působištěm« ve smyslu bodu 2 D II. Zásad pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slov. (usnesení min. rady ze 27. července 1920) sluší rozuměti místo úřadu, u něhož bylo úředníku propůjčeno systemisované místo služební. — II. Úředník stát. pozemkového úřadu ustanovený službou u určité obvodové úřadovny, avšak dočasně exponovaný do sídla přídělového komisaře v místě jiném má »služební působiště« v sídle oné obvodové úřadovny, nikoliv v sídle přídělového komisaře.

(Nález ze dne 21. prosince 1933 č. 18.534.)